

DHOMA E POSAÇME E GJYKATËS SUPREME TË KOSOVËS PËR ÇËSHITJE QË LIDHEN ME AGJENCINË KOSOVARE TË PRIVATIZIMIT	SPECIAL CHAMBER OF THE SUPREME COURT OF KOSOVO ON PRIVATIZATION AGENCY OF KOSOVO RELATED MATTERS	POSEBNA KOMORA VRHOVNOG SUDA KOSOVA ZA PITANJA KOJA SE ODMOSE NA KOSOVSKU AGENCIJU ZA PRIVATIZACIJU
---	---	--

SCEL-11-0022

Žalioci

Radnici DP-a XX, XX

C1. Đ.S., XX

C2. J.Š., XX

C3/1. M.S., XX

Koje zastupa advokat XX, XX

C3/2. N.S., XX

Koje zastupa advokat XX, XX

C3/3. M.P., XX

Koje zastupa advokat XX, XX

C3/4. S.N., XX

Koje zastupa advokat XX, XX

C3/5. B.S., XX

Koje zastupa advokat XX, XX

C3/6. M.S., XX

Koje zastupa advokat XX, XX

C4. D.S., XX

C5. I.L., XX

C6. K.J.A., XX

C7. M.D.J., XX

C8. M.M., XX

C9. N.M., XX

C10. R.H., XX

C11. Z.S., XX

protiv

Tužena

Kosovske agencije za privatizaciju (KAP)

Ilir Konushevci 8, Priština

Specijalno veće 1 Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju sastavljeno od sudije Alfreda Grafa von Keyserlingka, predsednika veća, sudije Shkelzena Sylaja i sudije Ćerima Fazliji, nakon većanja održanog dana 22. februara 2013. godine, donosi sledeću

PRESUDU

- 1. Žalbe Đ.S.(C1), J.Š.(C2), M.S.(C3/1), N.S.(C3/2), M.P.(C3/3), S.N.(C3/4), B.S.(C3/5), M.S.(C3/6), D.S.(C4), I.L.(C5), K.J.A.(C6), M.D.J.(C7), M.M.(C8), N.M.(C9), R.H.(C10), Z.S.(C11) su osnovane.**

2. Ovi žalioци moraju da budu uvršteni u konačni spisak zaposlenih koji imaju pravo na deo prihoda od privatizacije DP-a XX, XX.

Činjenični kontekst i istorijat postupka

Žalioци su bivši radnici Društvenog preduzeća XX, XX (DP), čija je osnovna delatnost bila obuka kandidata za polaganje vozačkog ispita.

Dana 30. juna 1999. godine, kad su mnogi radnici preduzeća napustili svoja radna mesta, preduzeće je donelo odluku kojom je pozvalo sve radnike da se jave na posao u roku od 60 dana. Dana 1. septembra 1999. godine preduzeće je donelo odluku „o prestanku radnog odnosa“ 37 radnika zbog odsustvovanja s posla. Radnici su navedeni po imenu. Na tom spisku nalazila su se i imena žalilaca C3/2, C3/6, C6 i C7. Spisak je istaknut na oglasnoj tabli u preduzeću.

Tužena je kasnije privatizovala DP metodom običnog „spin-off-a“. Kupoprodajni ugovor s pobednikom tendera ratifikovan je dana 27. decembra 2006. godine.

Privremeni spisak zaposlenih koji imaju pravo na deo prihoda od privatizacije objavljen je dana 18. jula 2009. godine, a poslednji dan roka za izjavljivanje žalbi KAP na privremeni spisak bio je 8. avgust 2009. godine.

Konačni spisak objavljen je 7, 8, 9. i 10. aprila 2011. godine, a poslednji dan roka za izjavljivanje žalbi Posebnoj komori bio je 30. april 2011. godine.

Dana 22. aprila 2011. godine Đ.S. (**žalilac C1**) izjavio je žalbu kojom je tražio da bude uvršten u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a koji je objavljen u „Danasu“ dana 5. aprila 2011. godine. Žalilac je radio u DP-u od 1. marta 1975. godine do juna 1999. godine. On navodi da nije mogao da ide na posao nakon juna 1999. godine zbog toga što je morao da napusti Gnjilane usled situacije koja je predstavljala opasnost po život. Žali se da je bio diskriminisan zbog toga što je srpske nacionalnosti. Dostavio je fotokopiju radne knjižice.

U pisanim primedbama od 26. maja 2011. godine tužena tvrdi da žalba treba da bude odbačena kao neprihvatljiva zbog toga što žalilac nije izjavio žalbu Agenciji na privremeni spisak zaposlenih. Tužena tvrdi da shodno tome žalilac nije iscrpeo sve pravne lekove u upravnom postupku pre nego što se obratio sudu kako je propisano članom 127.4 Zakona o upravnom postupku br. 02/L-28.

Dana 22. aprila 2011. godine J.Š. (**žalilja C2**) izjavila je žalbu kojom je tražila da bude uvrštena u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a koji je objavljen u „Danasu“ dana 5. aprila 2011. godine. Žalilja je radila u DP-u od 7. oktobra 1986. godine do juna 1999. godine. Ona navodi da nije mogla da odlazi na posao nakon juna 1999. godine zbog toga što je morala da napusti Gnjilane usled situacije koja je predstavljala opasnost po život. Žali se da je bila diskriminisana zbog toga što je srpske nacionalnosti. Navodi da joj je prilikom preuzimanja radne knjižice od DP-a radni staž zaključen dana 30. juna 2003. godine. Dostavila je fotokopiju radne knjižice.

U pisanim primedbama od 26. maja 2011. godine tužena tvrdi da žalba treba da bude odbačena kao neprihvatljiva zbog toga što žalilja nije izjavila žalbu Agenciji na privremeni spisak zaposlenih. Tužena tvrdi da shodno tome žalilja nije iscrpla sve pravne lekove u upravnom postupku pre obraćanja sudu kako je propisano članom 127.4 Zakona o upravnom postupku br. 02/L-28.

Dana 23. aprila 2011. godine M.S. (**žalilac C3/1**) izjavio je žalbu kojom je tražio da bude uvršten u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a. Žalilac tvrdi da je odluka tužene od 26. januara 2011. godine kojom je njegova žalba odbijena zbog toga što mu je radna knjižica zaključena i zato što nije bio zaposlen u DP-u u vreme privatizacije neosnovana. Žalilac navodi da nije mogao da nastavi da radi u DP usled okolnosti koje su nastupile nakon rata. Dalje, morao je da prihvati bilo koji posao kako bi svojoj porodici obezbedio egzistenciju. Navodi da su on i drugi radnici čekali da se situacija normalizuje i da su bili zainteresovani da se vrate na posao. Međutim, nikad nisu pozvani da se vrate na posao i nije im dostavljeno rešenje o prestanku radnog odnosa.

U pisanim primedbama od 31. maja 2011. godine tužena tvrdi da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zbog toga što žalilac ne ispunjava zakonske uslove da bude na spisku. Tužena tvrdi da je izjava o diskriminaciji neosnovana zbog toga što nije potkrepljena dokazima. Dalje, žaliočeva radna knjižica je zaključena i radni odnos mu je prestao dana 1. septembra 1999. godine. Tužena se poziva na izjavu direktora DP-a da je žalilac bio u radnom odnosu u DP-u do 1. septembra 1999. godine kad mu je radni odnos prestao zbog toga što nije odgovorio na poziv da se vrati na posao u roku od 3 meseca. Tužena je dostavila rešenje iz 1999. godine o vraćanju svih radnika na njihova radna mesta i rešenje o prestanku radnog odnosa iz 1999. godine. Tužena navodi da žalilac nije bio na platnom spisku niti je bio upisan pri DP-u u vreme privatizacije.

Dana 23. aprila 2011. godine N.S. (**žalilac C3/2**) izjavio je žalbu kojom je tražio da bude uvršten u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a. Žalilac tvrdi da je odluka tužene od 26. januara 2011. godine kojom je njegov zahtev odbijen zbog toga što je njegova radna knjižica zaključena i zato što nije bio zaposlen u DP-u u vreme privatizacije neosnovana. Žalilac navodi da nije mogao da nastavi da radi u DP-u usled okolnosti koje su nastupile nakon rata. Dalje, morao je da prihvati bilo koji posao kako bi svojoj porodici obezbedio egzistenciju. Tvrdi da su on i drugi radnici čekali da se situacija normalizuje i da su bili zainteresovani da se vrate na posao. Međutim, nikad nisu bili pozvani da se vrate na posao i nije im dostavljeno rešenje o prestanku radnog odnosa.

U pisanim primedbama od 31. maja 2011. godine tužena tvrdi da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zbog toga što žalilac ne ispunjava zakonske uslove da bude na spisku. Tužena tvrdi da je izjava o diskriminaciji neosnovana zbog toga što nije potkrepljena dokazima. Dalje, radna knjižica žalioca je zaključena i radni odnos mu je prestao dana 1. septembra 1999. godine. Tužena se poziva na izjavu direktora DP-a da je žalilac bio u radnom odnosu u DP-u do 1. septembra 1999. godine, kad mu je radni odnos prestao zbog toga što nije odgovorio na poziv da se vrati na posao u roku od 3 meseca. Tužena je dostavila rešenje o vraćanju svih radnika na njihova radna mesta iz

1999. godine i rešenje o prestanku radnog odnosa iz 1999. godine. Tužena tvrdi da žalilac nije bio na platnom spisku niti je bio upisan pri DP-u u vreme privatizacije.

Dana 23. aprila 2011. godine M.P. (**žalilac C3/3**) izjavio je žalbu kojom je tražio da bude uvršten u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a. Žalilac tvrdi da je neosnovana odluka tužene od 26. januara 2011. godine kojom je njegov zahtev odbijen zbog toga što mu je radni odnos prestao, dok mu je radna knjižica otvorena. Žalilac navodi da nije njegova krivica to što mu je radni odnos jednostrano raskinut i da o tome nije bio obavešten. Žalilac navodi da je bio diskriminisan od strane tužene zbog toga što ima pravo da bude na spisku i da je uprava DP-a prema njemu nepravedno postupila.

U pisanim primedbama od 31. maja 2011. godine tužena tvrdi da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zbog toga što žalilac ne ispunjava zakonske uslove da bude na spisku. Tužena navodi da je izjava o diskriminaciji neosnovana zbog toga što nije potkrepljena dokazima. Tužena tvrdi da, iako je radna knjižica žalioca otvorena, on nije predočio dokaz da je pokušao da ponovo uspostavi radni odnos nakon juna 1999. godine. Tužena tvrdi da žalilac nije bio na platnom spisku niti je bio upisan pri DP-u u vreme privatizacije.

Dana 23. aprila 2011. godine S.N. (**žalilac C3/4**) izjavio je žalbu kojom je tražio da bude uvršten u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a. Žalilac tvrdi da je odluka tužene od 26. januara 2011. godine kojom je njegov zahtev odbijen zbog toga što je zasnovao novi radni odnos neosnovana. On navodi da je tužena pogrešno utvrdila činjenice; on je samo upisan radi dobijanja socijalne pomoći zbog toga što nije imao nikakve prihode, što ne znači da je zasnovao novi radni odnos. Odluka tužene kojom je njegov zahtev za deo od 20% odbijen je shodno tome neosnovana.

U pisanim primedbama od 31. maja 2011. godine tužena tvrdi da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zbog toga što žalilac ne ispunjava zakonske uslove da bude na spisku. Tužena tvrdi da je izjava o diskriminaciji neosnovana zbog toga što nije potkrepljena dokazima. Tužena navodi da, iako je žaliočeva radna knjižica otvorena, radni odnos mu je prestao dana 1. septembra 1999. godine. Tužena se poziva na izjavu direktora DP-a da je žalilac bio u radnom odnosu u DP-u do 1. septembra 1999. godine, kad mu je radni odnos prestao zbog toga što nije odgovorio na poziv da se vrati na posao u roku od 3 meseca. Tužena je dostavila odluku iz 1999. godine o vraćanju svih radnika na njihova radna mesta. Tužena tvrdi da žalilac nije bio na platnom spisku niti je bio upisan pri DP-u u vreme privatizacije.

Dana 23. aprila 2011. godine B.S. (**žalilac C3/5**) izjavio je žalbu kojom je tražio da bude uvršten u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a. Žalilac tvrdi da je odluka tužene od 26. januara 2011. godine kojom je njegov zahtev odbijen zbog toga što je zasnovao novi radni odnos neosnovana. On navodi da je tužena pogrešno utvrdila činjenice; on je samo upisan radi dobijanja socijalne pomoći zbog toga što nije imao nikakve prihode, što ne znači da je zasnovao novi radni odnos. Odluka tužene kojom je njegov zahtev za deo od 20% odbijen je shodno tome neosnovana.

U pisanim primedbama od 31. maja 2011. godine tužena tvrdi da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zbog toga što žalilac ne ispunjava zakonske uslove da bude na spisku. Tužena tvrdi da je izjava o diskriminaciji neosnovana zbog toga što nije potkrepljena dokazima. Tužena navodi da, iako je žaliočeva radna knjižica otvorena, radni odnos mu je prestao dana 1. septembra 1999. godine. Tužena se poziva na izjavu direktora DP-a da je žalilac bio u radnom odnosu u DP-u do 1. septembra 1999. godine, kad mu je radni odnos prestao zbog toga što nije odgovorio na poziv da se vrati na posao u roku od 3 meseca. Tužena je dostavila odluku iz 1999. godine o vraćanju svih zaposlenih na njihova radna mesta i odluku o prestanku radnog odnosa iz 1999. godine. Tužena tvrdi da žalilac nije bio na platnom spisku niti je bio upisan pri DP-u u vreme privatizacije.

Dana 23. aprila 2011. godine M.S. (**žalilac C3/6**) izjavio je žalbu kojom je tražio da bude uvršten u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a. Žalilac osporava odluku tužene kojom je njegov zahtev odbijen zbog nedostatka dokaza koji bi potkrepili njegovu žalbu. Žalilac navodi da je to neosnovano zbog toga što je njegova radna knjižica izgubljena u DP-u, ali se podaci o njegovom zaposlenju mogu proveriti na osnovu drugih dokumenata koji su dostupni u DP-u. On je dostavio dva rešenja o godišnjem odmoru, koja su jedini dokumenti koje on poseduje.

U pisanim primedbama od 31. maja 2011. godine tužena tvrdi da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zbog toga što žalilac ne ispunjava zakonske uslove da bude na spisku. Tužena tvrdi da je izjava o diskriminaciji neosnovana zbog toga što nije potkrepljena dokazima. Tužena tvrdi da je žalioču radni odnos prestao dana 1. septembra 1999. godine. Tužena se poziva na izjavu direktora DP-a da je žalilac bio u radnom odnosu u DP-u do 1. septembra 1999. godine kad mu je radni odnos prestao zbog toga što nije odgovorio na poziv da se vrati na posao u roku od 3 meseca. Tužena je dostavila odluku o vraćanju svih radnika na njihova radna mesta iz 1999. godine. Tužena tvrdi da žalilac nije bio na platnom spisku niti je bio upisan pri DP-u u vreme privatizacije.

Dana 24. aprila 2011. godine D.S. (**žalilac C4**) izjavio je žalbu kojom je tražio da bude uvršten u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a. Žalilac tvrdi da je odluka tužene kojom je odbijen njegov zahtev neosnovana zbog toga što se istom utvrđuje da je radio u DP-u mnogo godina i da mu je radna knjižica otvorena pri DP-u. On navodi da je uvek bio angažovan na poslovima DP-a, iako za njega nije bilo posla. Tvrdi da nije primio rešenje o prestanku radnog odnosa, te je shodno tome nepravedno to što je tužena odbila njegov zahtev na osnovu evidencije DP-a o njegovom radnom odnosu. Navodi da je bio na platnom spisku 2001. godine. Traži da PKVS zakaže raspravu.

U pisanim primedbama od 31. maja 2011. godine tužena tvrdi da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zbog toga što žalilac ne ispunjava zakonske uslove da bude na spisku. Tužena tvrdi da je na osnovu evidencije u matičnoj knjizi DP-a i izjave direktora DP-a žalilac radio u DP-u od 1. jula 1999. godine do 15. avgusta 2000. godine, kad mu je radni odnos prestao zbog toga što je zasnovao novi radni odnos. Tužena navodi da žalilac nije predao druge dokumente kojim bi potkrepio svoj zahtev.

Dana 29. aprila 2011. godine I.L. (**žalilac C5**) izjavio je žalbu kojom je tražio da bude uvršten u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a. Žalilac tvrdi da je odluka tužene kojom je njegov zahtev odbijen neosnovana. Žalilac navodi da je tužena pogrešno utvrdila činjenice zbog toga što je on radio u DP-u mnogo godina i vratio se na posao nakon 1999. godine, te da je godinama nastavio da radi. Navodi da je uvek bio angažovan na poslovima DP-a, iako za njega nije bilo posla. Tvrdi da nije primio rešenje o prestanku radnog odnosa, te je shodno tome nepravedno to što je tužena odbila njegov zahtev na osnovu evidencije DP-a o radnom odnosu. On tvrdi da je bio na platnom spisku 2001. godine. Traži da PKVS zakaže raspravu.

U pisanim primedbama od 31. maja 2011. godine tužena tvrdi da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zbog toga što žalilac ne ispunjava zakonske uslove da bude na spisku. Tužena navodi da je na osnovu podataka iz matične knjige DP-a i izjave direktora DP-a žalilac radio u DP-u od 1. jula 1999. godine do 15. avgusta 2000. godine, kad mu je radni odnos prestao zbog toga što je zasnovao novi radni odnos. Tužena navodi da žalilac nije predočio druge dokumente kojim bi potkrepio svoj zahtev.

Dana 29. aprila 2011. godine K.J.A. (**žalilac C6**) izjavio je žalbu kojom je tražio da bude uvršten u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a. Žalilac navodi da je odluka tužene kojom je njegov zahtev odbijen neosnovana zbog toga što se istom utvrđuje da je radio u DP-u mnogo godina, da mu je radna knjižica otvorena, te da evidencija DP-a ne ukazuje da mu je radni odnos prestao, ali je njegov zahtev ipak odbijen. Žalilac navodi da je radio u DP-u pre rata i da se vratio na posao nakon 1999. godine. Međutim, nije bilo bezbedno da ostane na Kosovu nakon 1999. godine zbog toga što mu je prećeno i morao je da ode. Navodi da nije upoznat s tim kako je u DP-u vođena evidencija o njegovom zaposlenju nakon što je on otišao iz preduzeća. Traži da PKVS zakaže raspravu.

U pisanim primedbama od 31. maja 2011. godine tužena tvrdi da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zbog toga što žalilac ne ispunjava zakonske uslove da bude na spisku. Tužena navodi da priložena radna knjižica nije dovoljan dokaz i da žalilac nije dostavio dokaze da je ponovo uspostavio radni odnos nakon 1999. godine i da je tražio obezbeđenje od UNMIK-a ili KFOR-a. Tužena navodi da mu je na osnovu odluke DP-a od 1. septembra 1999. godine radni odnos prestao zbog odsustvovanja s posla duže od 60 dana.

Dana 29. aprila 2011. godine M.D.J. (**žalilac C7**) izjavio je žalbu kojom je tražio da bude uvršten u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a. Žalilac navodi da je odluka tužene kojom je njegov zahtev odbijen neosnovana zbog toga što je zasnovana na činjenici da je njegova radna knjižica zatvorena. Žalilac navodi da se, iako mu je radni odnos prestao 1998. godine, on vratio na posao 1999. godine zajedno sa svim drugim radnicima. Međutim, nije bilo bezbedno da ostane na Kosovu nakon 1999. godine zbog toga što mu je prećeno i morao je da ode. Navodi da nije upoznat s tim kako je u DP-u vođena evidencija o njegovom zaposlenju nakon što je on otišao iz preduzeća. Traži da PKVS zakaže raspravu.

U pisanim primedbama od 31. maja 2011. godine tužena tvrdi da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zbog toga što žalilac ne ispunjava zakonske uslove da bude na spisku. Tužena navodi da je podnesena radna knjižica zaključena 1998. godine, te shodno tome žalilac nije bio na platnom spisku niti je bio zaposlen pri DP-u u vreme privatizacije.

Dana 29. aprila 2011. godine e M.M. (**žalilja C8**) izjavila je žalbu kojom je tražila da bude uvrštena u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a. Žalilja navodi da je odluka tužene kojom je njen zahtev odbijen neosnovana zbog toga što je istom utvrđeno da je bila zaposlena u DP-u, da joj je radna knjižica otvorena i da se vratila na posao nakon 1999. godine. Ona navodi da nije primila rešenje o prestanku radnog odnosa, te je shodno tome nepravedno to što je tužena odbila njen zahtev na osnovu evidencije DP-a o njenom zaposlenju. Navodi da je uvek bila angažovana na poslovima DP-a, iako za nju nije bilo posla. Traži da PKVS zakaže raspravu.

U pisanim primedbama od 31. maja 2011. godine tužena tvrdi da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zbog toga što žalilja ne ispunjava zakonske uslove da bude na spisku. Tužena navodi da žalilja nije dostavila dovoljno dokaza. Poziva se na izjavu direktora DP-a da joj je radni odnos prestao dana 16. avgusta 2000. godine zbog toga što je zasnovala novi radni odnos.

Dana 29. aprila 2011. godine N.M. (**žalilac C9**) izjavio je žalbu kojom je tražio da bude uvršten u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a. Žalilac navodi da je odluka tužene kojom je njegov zahtev odbijen neosnovana zbog toga što je zasnovana na činjenici da je njegova radna knjižica zaključena. Žalilac tvrdi da se vratio na posao nakon 1999. godine i da je godinama nastavio da radi. Navodi da je uvek bio angažovan na poslovima DP-a, iako za njega nije bilo posla. Tvrdi da nije primio rešenje o prestanku radnog odnosa, da mu je radna knjižica otvorena, te da je shodno tome nepravedno to što je tužena odbila njegov zahtev na osnovu evidencije DP-a o njegovom zaposlenju. Navodi da je bio na platnom spisku 2000. godine. Traži da PKVS zakaže raspravu.

U pisanim primedbama od 31. maja 2011. godine tužena tvrdi da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zbog toga što žalilac ne ispunjava zakonske uslove da bude na spisku. Tužena navodi da je na osnovu evidencije u matičnoj knjizi DP-a i izjave direktora DP-a žalilac radio u DP-u od 1. jula 1999. godine do 15. avgusta 2000. godine, kad mu je radni odnos prestao zbog toga što je zasnovao novi radni odnos. Tužena navodi da žalilac nije predočio druge dokumente kako bi potkrepio svoj zahtev.

Dana 29. aprila 2011. godine R.H. (**žalilac C10**) izjavio je žalbu kojom je tražio da bude uvršten u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a. Žalilac navodi da je odluka tužene od 26. januara 2011. godine kojom je njegov zahtev odbijen zbog toga što mu je radna knjižica zaključena neosnovana. Žalilac navodi da se vratio na posao 1999. godine i da je godinama nastavio da radi. On tvrdi da je uvek bio angažovan na poslovima DP-a, iako za njega nije bilo posla. Navodi da nije primio odluku o prestanku radnog odnosa, da mu je radna knjižica otvorena, te da je shodno tome nepravedno to što je tužena odbila

njegov zahtev na osnovu evidencije DP-a o njegovom zaposlenju. Navodi da je bio na platnom spisku 2000. i 2001. godine. Traži da PKVS zakaže raspravu.

U pisanim primedbama od 31. maja 2011. godine tužena tvrdi da žalba treba da bude odbačena kao neosnovana zbog toga što žalilac ne ispunjava zakonske uslove da bude na spisku. Tužena navodi da je na osnovu podataka iz radne knjižice, matične knjige DP-a i izjave direktora DP-a žalilac radio u DP-u od 1. jula 1999. godine do 30. juna 2003. godine, kad mu je radni odnos prestao. Tužena tvrdi da žalilac nije predočio druge dokumente kako bi potkrepio svoj zahtev.

Dana 29. aprila 2011. godine Z.S. (**žalilja C11**) izjavila je žalbu kojom je tražila da bude uvrštena u spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela od 20% prihoda od privatizacije DP-a. Žalilja navodi da je odluka tužene od 26. januara 2011. godine kojom je njen zahtev odbijen neosnovana. Žalilja navodi da joj je radna knjižica otvorena i da se 1999. godine vratila na posao u DP, gde je godinama nastavila da radi. Tvrdi da je uvek bila angažovana na poslovima DP-a, iako za nju nije bilo posla. Navodi da nije primila rešenje o prestanku radnog odnosa, da joj je radna knjižica otvorena, te da je shodno tome nepravedno to što je tužena odbila njen zahtev na osnovu evidencije DP-a o njenom zaposlenju. Navodi da je bila na platnom spisku 2000. godine. Traži da PKVS zakaže raspravu.

U pisanim primedbama od 31. maja 2011. godine tužena tvrdi da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zbog toga što žalilja ne ispunjava zakonske uslove da bude na spisku. Tužena navodi da je na osnovu evidencije u matičnoj knjizi DP-a i izjave direktora DP-a žalilja radila u DP-u od 1. jula 1999. godine do 16. avgusta 2000. godine, kad joj je radni odnos prestao zbog toga što je zasnovala novi radni odnos kod drugog poslodavca. Tužena navodi da žalilja nije predočila druge dokumente kako bi potkrepila svoj zahtev.

Pravno obrazloženje

Odluka je doneta bez održavanja rasprave zbog toga što su činjenice i pravni argumenti koji su predočeni dovoljno jasni. Veće ne očekuje dodatne relevantne podatke i argumente na raspravi (član 68.11 Aneksa Zakona o Posebnoj komori).

I

Prihvatljivost

Sve izjavljene žalbe su prihvatljive.

One su izjavljene u roku propisanom članom 67.6 Administrativnog naređenja UNMIK-a br. 2008/6 u vezi s članom 10.6(a) Uredbe UNMIK-a br. 2003/13. Propust žalilaca da ospore privremeni spisak na osnovu člana 67.2 Administrativnog naređenja UNMIK-a br. 2008/6 ne čini žalbu na konačni spisak neprihvatljivom.

- a. Član 127 Zakona o upravnom postupku br. 02/L-28 nije primenjiv. Član 127 glasi:

„Administrativna žalba

127.1. Administrativna žalba može se podneti u obliku zahteva za ponovni pretres ili u obliku žalbe.

127.2. Svaka zainteresovana stranka ima pravo žalbe protiv adiminstrativnog akta ili protiv nezakonitog odbijanja izdavanja administrativnog akta.

127.3. Upravni organ kojem je žalba upućena razmatra zakonitost i regularnost osporenog akta.

127.4. Zainteresovane stranke mogu se obratiti sudu samo nakon iscrpljenja svih administrativnih sredstava žalbe.”

Administrativno naređenje UNMIK-a br. 2008/6 u članu 70.3 (a) i (b) pod naslovom „Važeći zakon“ ne poziva se na Zakon o upravnom postupku br. 02/L-28, već se poziva na Zakon o parničnom postupku koji ne sadrži bilo koju odredbu kojom se traži da svi pravni lekovi u upravnom postupku budu iscrpljeni pre obraćanja sudu.

Međutim, čak i kad bi član 127 Zakona o upravnom postupku 02/L-28 bio primenjiv, ne bi bilo neophodno da žalioци ospore privremeni spisak pre nego što izjave žalbu na konačni spisak. Njihova žalba ne odnosi se na privremeni spisak (koji je mogao da bude osporen), već na konačni spisak (protiv kojeg nije moguć nijedan pravni lek u upravnom postupku).

- b. Pored toga, formulacija prve rečenice člana 67.2 Administrativnog naređenja UNMIK-a br. 2008/6 ne može da bude protumačena tako da zaposleni moraju da ospore privremeni spisak kako bi imali pravo da se kasnije žale na konačni spisak. Prva rečenica člana 67.2 Administrativnog naređenja UNMIK-a br. 2008/6 glasi:

„Po prijemu spiska zaposlenih koji imaju pravo na isplatu shodno članu 10 Uredbe UNMIK-a br. 2003/13, Kosovska poverenička agencija dužna je da objavi privremeni spisak zaposlenih koji imaju pravo na isplatu, uz obaveštenje za javnost o pravu svakog lica da u roku od 20 dana podnese Agenciji pritužbu u kojoj zahteva upisivanje svog imena u spisak zaposlenih ili osporava spisak zaposlenih s pravom na isplatu“.

Zakon samo navodi pravo na osporavanje privremenog spiska, ali ne navodi da lice koje ne ospori privremeni spisak kasnije ne može da ospori konačni spisak.

- c. Veće je upoznato da bi obaveza da se ospore bilo koji nedostaci privremenog spiska u kombinaciji sa sankcijom, da, ako se to ne učini, žalba na konačni spisak postaje neprihvatljiva, pomogla Agenciji da utvrdi u kraćem vremenu ispravan konačni spisak.

Postupak prema kojem se prvo utvrđuje privremeni spisak i pruža se mogućnost svima da taj spisak ospore i da predoče činjenice i dokaze u roku od 20 dana pomaže KAP da utvrdi bez nepotrebnog odlaganja ispravan konačni spisak. On ima za cilj koncentrisanje i ubrzavanje postupka. Pribavljanje svih potrebnih činjenica i dokaza što je pre moguće suštinska je prednost u procesnom kontekstu u kojem novčani iznos dela od 20% prihoda svakog zaposlenog zavisi od odluke o usvajanju ili odbijanju izjavljenih žalbi.

Administrativno naređenje UNMIK-a br. 2008/6 ne dopušta sankcionisanje nepostojanja saradnje zaposlenih u fazi izrade konačnog spiska tako što bi žalba na konačni spisak bila učinjena neprihvatljivom (slično: presude Posebne komore Vrhovnog suda SCEL-09-0001 i SCEL-10-0027).

Obrazloženje osnova

Žalbe žalilaca su osnovane.

Član 10.4 Uredbe UNMIK-a br. 2003/13, koja je izmenjena i dopunjena Uredbom UNMIK-a br. 2004/45, predviđa uslove koje zaposleni mora da ispuni kako bi se smatralo da ima pravo na dodelu dela prihoda, a član 10 propisuje postupak izjavljivanja žalbe Posebnoj komori kako sledi:

“10.4 Za potrebe ovog člana zaposleni se smatra podobnim ako je taj zaposleni registrovan kao zaposleni u preduzeću u društvenom vlasništvu u vreme privatizacije ili pokretanja postupka likvidacije, i ako je ustanovljeno da je na platnom spisku preduzeća tokom ne manje od tri godine. Ovaj zahtev ne prejudicira pravo zaposlenih koji tvrde da bi bili registrovani i zaposleni da nisu bili podvrgnuti diskriminaciji, da podnesu žalbu Specijalnoj komori shodno stavu 10.6“.

Đ.S. (žalilac C1) i J.Š. (žalilja C2)

Oboje žalilaca bili su na platnom spisku DP-a ne manje od tri godine. Zakon ne zahteva da period na platnom spisku mora da traje bez prekida do privatizacije. Prvi uslov koji predviđa tri godine na platnom spisku i drugi uslov postojanja statusa zaposlenog lica na dan privatizacije mogu da budu ispunjeni odvojeno jedan od drugog u različita vremena. Međutim, ovi žalioци dana 27. decembra 2006. godine, na dan privatizacije, nisu više bili upisani kao zaposlena lica u DP-u. Oni su napustili Gnjilane juna 1999. godine, odnosno nakon juna 1999. godine zbog situacije koja je predstavljala opasnost po njihove živote i oboje se žale da su bili diskriminirani zbog svoje srpske nacionalnosti. Tužena to nije osporila, već je samo tvrdila da nijedno od njih dvoje nije osporilo privremeni spisak zaposlenih koji imaju pravo na dodelu dela prihoda od privatizacije DP-a. Međutim, kako je navedeno gore, to nije razlog da oni budu isključeni s konačnog spiska. U parničnom postupku, ne osporavanje znači priznanje. Sud ne može i nesme sumnjati neosporene činjenice. Oni oboje ispunjavaju uslove iz člana 10.4 Uredbe UNMIK-a br. 2003/13, koja je izmenjena i dopunjena Uredbom UNMIK-a br. 2004/45. Oni bi bili zaposleni u vreme privatizacije da nisu izbegli zbog preteće diskriminacije. Prema tome, oni moraju da budu uvršteni u spisak (presude PKVS SCEL-09-0001 i SCEL-10-0027).

M.S. (žalilac C3/1), N.S. (žalilac C3/2), M.P. (žalilac C3/3), D.S. (žalilac C4), I.L. (žalilac C5), M.M. (žalilja C8), N.M. (žalilac C9), R.H. (žalilac C10) i Z.S. (žalilac C11).

Kad je reč o svim ovim žalioцима, tužena odbija da ih uvrsti u konačni spisak zbog toga što im je radni odnos prestao pre dana privatizacije obaveštenjem o prestanku radnog odnosa. Međutim, ovi žalioци su svi izjavili da nikad nisu primili to obaveštenje, a ni tužena nije tvrdila da su ga primili. Budući da žalioци nisu primili takvo obaveštenje, ugovor o radnom odnosu im nije prestao zbog toga što član 90. Zakona o radnim odnosima Srbije od 10. jula 1991. godine propisuje sledeće:

„Odluka o prestanku radnog odnosa dostavlja se radniku u pismenom obliku i sadrži naročito: osnov prestanka radnog odnosa, obrazloženje i pouku o pravnom leku i pravima radnika za vreme privremene nezaposlenosti“.

Ova odredba je nediskriminatorska, te je shodno tome primenjiva (član 3 Uredbe UNMIK-a br. 1999/1 od 15. jula 1999. godine o zakonu koji se primenjuje na Kosovu). Međutim, čak i kad ona ne bi bila primenjiva, prestanak radnog odnosa bi bio nepravovaljan zbog toga što je opšte načelo da je pravni akt izvršen izjavom volje valjan jedino ukoliko je druga strana obavestena o izjavi volje. Veće ne sme da ceni da li je postojalo pravo DP-a da otpusti navedene žalioce zbog dugog odsustvovanja s posla. Pod pretpostavkom da je pravo postojalo, ono nije valjano izvršeno. Bez valjanog otkaza, njihov ugovor o radu i dalje ostaje na snazi.

To znači da su ovi žalioци još uvek bili radnici DP-a kad je došlo do privatizacije. Budući da činjenica da su bili na platnom spisku tri godine nije osporena, i oni moraju da budu uvršteni u konačni spisak.

S.N. (žalilac 3/4) i B.S. (žalilac C3/5)

I kad je reč o ovoj dvojici žalilaca, ne može im se uskratiti uvrštavanje u spisak zaposlenih koji imaju pravo na deo prihoda od privatizacije DP-a. Činjenica da su se prijavili za dobijanje socijalne pomoći nije uticala na njihov ugovor o radu u DP-u. Oni nikad nisu bili valjano otpušteni iz DP-a.

Budući da drugi uslovi za uvrštavanje u spisak nisu osporeni, oni moraju da budu uvršteni u spisak.

M.S. (žalilac C3/6), K.J.A. (žalilac C6) i M.D.J. (žalilac C7)

Isto važi za ove žalioce. Obaveštenje o odluci od 1. septembra 1999. godine istaknuto na oglasnoj tabli DP-a kojim je oglašeno da su ova trojica žalilaca (kao i žalilac C3/2) otpuštena nije valjana izjava o otkazu zbog toga što nije dostavljena dotičnim licima. Ostali uslovi za uvrštavanje u spisak zaposlenih koji imaju pravo na deo prihoda od privatizacije DP-a nisu osporeni. Shodno tome, i ovi žalioци moraju da budu uvršteni u spisak.

Sudske takse

Sud nije odredio troškove žalioциma budući da predsedništvo suda do danas nije donelo pisani troškovnik koji je usvojen od strane Sudskog saveta Kosova (član 57 stav 2 Zakona o Posebnoj komori). To znači da do danas ne postoji dovoljan pravni osnov za određivanje troškova.

Pouka o pravnom leku

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 21 dana Žalbenom veću Posebne komore. Žalilac treba da dostavi žalbu i drugim strankama i sudskom veću u roku od 21 dana. Žalilac treba da podnese Žalbenom veću dokaz da je žalba dostavljena drugim strankama.

Predviđeni rok počinje da teče u ponoć na dan kad je žalioцу dostavljena presuda u pisanom obliku.

Žalbeno veće odbacuje žalbu kao neprihvatljivu ukoliko je žalilac ne izjavi u predviđenom roku.

Tužena može da podnese odgovor Žalbenom veću u roku od 21 dana od dana prijema žalbe, dostavljajući odgovor žaliocu i drugim strankama.

Žalilac zatim ima 21 dan od dana prijema odgovora na svoju žalbu da dostavi svoj odgovor Žalbenom veću i drugoj stranci. Druga stranka zatim ima 21 dan od dana prijema odgovora žalioca da dostavi svoj protivodgovor žaliocu i Žalbenom veću.

Alfred Graf von Keyserlingk
predsednik veća - sudija

[potpisano]